

Phần 5

Minh Phúc bảo tài xế taxi dừng lại trước ngôi nhà cô, cô gửi tiền cho tài xế và mỉm cười chào anh trước khi rời khỏi xe. Từ ngày gặp tai nạn đến nay, đây có lẽ là phương tiện duy nhất giúp cô có thể đi lại giữa nơi này nơi kia. Ba mẹ cô chẳng bao giờ còn cho cô được cái thú tung tăng lái xe một mình ra phố, nó làm cho Phúc cảm nhận được tình yêu thương sâu sắc ba mẹ dành cho cô, nhưng đôi khi cô thấy không được tự do và cũng hơi bất tiện.

Phúc đưa tay định bấm chuông gọi mở cửa, nhưng cô chợt nhớ có đem chìa khóa theo nên tự tay mở cổng để vào. Cô bước vào nhà định về thẳng lên phòng thì nhận ra ba mẹ cô đang ngồi nơi phòng khách và có vẻ đang chờ cô. Phúc đặt túi xách xuống chiếc ghế kế bên và gật đầu chào ba mẹ:

- Thưa ba mẹ, con mới về!

Cô ngồi xuống kế bên mẹ, nhoẻn miệng cười dọ hỏi:

- Ba mẹ đang chờ “con gái cưng” à?

Bà Đạt phì cười vỗ vào đầu con:

- Thôi đi cô! Lớn từng này rồi mà còn làm nũng với ba mẹ à?

Ông Đạt cũng nhẹ cười theo câu mắng yêu của vợ, ông nhìn con gái, lên tiếng:

- Con vừa đi đâu về thế Phúc?

- Con đi lòng vòng mua một ít đồ, sẵn ghé chơi với một người bạn xem có ôn nhớ được gì thêm không.

Ông Đạt ra vẻ thoải mái, hỏi tiếp cô:

- Bạn con là ai thế?

Minh Phúc nhìn cha rồi nhìn sang mẹ nhẹ cười đáp:

- Là Hương Giang học chung phổ thông với con đấy mẹ! Hôm đó Giang tình cờ gọi điện đến nhà hỏi thăm sức khỏe con, con đã chẳng nhớ được ai nên bọn con đã hẹn gặp nhau.

Bà Đạt gật đầu ra vẻ đã nhớ:

- VẬY à! Chỉ là dạo này ba mẹ thấy con ra ngoài nhiều, chẳng biết có giúp được gì cho trí nhớ của con không? Ba mẹ chỉ lo sức khỏe con chưa hoàn toàn bình phục thôi.

Minh Phúc tựa vào vai mẹ, nói:

- Con khỏe rồi ba mẹ. Ba mẹ không cần phải lo cho con quá vậy.

Ông Đạt trầm giọng đáp:

- Ba mẹ chỉ sợ con nôn nóng phục hồi trí nhớ mà thúc ép bản thân mình quá sức thôi. Với lại, không phải ai cũng đáng tin để con tỏ bày tâm sự. Đôi khi vẫn có kẻ lợi dụng sự mất trí của con mà lừa gạt làm tổn thương con...

Minh Phúc im lặng hơi cúi mặt sau câu nói của cha. Việc ông nói làm cô liên tưởng đến Quân không biết anh có lừa dối cô không? Và ba cô có ý gì trong câu nói ấy? Rồi Phúc nhớ đến Nhân và lời nói dối của ba về mối quan hệ giữa anh và cô đó. Như thế thì... tất cả mọi người đang lừa dối cô sao?

- Ba à! Con muốn mở cửa lại phòng khám nha của con. Con nói để xin phép ba mẹ.

Phúc ngẩng mặt nhìn lên hướng về ba mẹ, nhẹ giọng nói và dò xét hai người. Ông Đạt có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ giọng ôn tồn nhẹ hỏi:

- Con muốn trở lại làm việc à? Con thấy đã thực sự khỏe lại rồi chưa mà lại muốn mở phòng nha lại?

Minh Phúc gật đầu xác nhận:

- Con biết rõ sức khỏe của con. Sẽ không có chuyện gì đâu ba! Con muốn làm việc lại, ở nhà hoài thế này con thấy buồn chán lắm.

Bà Đạt lúc này lên tiếng:

- Nếu con thật sự khỏe thì làm việc lại cũng tốt. Ba mẹ cũng không cấm cản con nếu con đã chắc về điều này.

Rồi quay sang ông, bà hỏi:

- Ông thấy thế nào?

Ông gật đầu nhưng vẫn giữ cho mình vẻ điềm tĩnh:

- Thế cũng được. Nhưng để tôi kiểm tra lại đã! Xem con có thật sự nhớ để hành nghề lại được không nữa kia.

Minh Phúc cười vẻ hớn hở vui, cô chuyển sang phía cha, ôm tay ông nói:

- Con cảm ơn ba. Việc đó ba đừng lo, con nghĩ con chẳng quên điều gì về công việc ấy cả. Chắc là thế.

Ông Đạt cười yêu mến nhìn con, đùa giọng:

- Nhưng dù sao ba cũng phải tìm một người cho con thử nghiệm.

- Ba này... - Phúc đánh phát vào vai ông, ngượng ngập chữa thẹn - Ba không tin con gái ba sao?

Rồi giữ người ngồi thẳng lại vẻ nghiêm trang, cô nhìn vào ông bà, khẽ khàng nghiêm túc:

- Ba mẹ? Con nghĩ là thông qua công việc ở phòng nha sẽ ít nhiều giúp con tìm lại được trí nhớ. Có nhiều điều con đã tìm lại được ở đây...

Phúc dừng lại im lặng trong một thoáng, cô cúi đầu vẻ nghĩ ngợi mông lung rồi khẽ tiếp giọng:

- Con nhớ ra được một người bạn con đã gặp ở đây. Và con nghĩ người ấy có lẽ chiếm một phần quan trọng trong quá khứ của con, ba mẹ ạ.

Ông bà Đạt lặng đưa mắt nhìn nhau một thoáng, chút bất ngờ hoài nghi ngầm hỏi trong ánh mắt mỗi người. Xong, ông chậm rãi cất lời:

- Con có thể cho ba mẹ biết đó là ai không?

Phúc lặng yên ngập ngừng một lúc trong thoáng suy tư, rồi cô lại lắc đầu khò lấp:

- Dạ, không có gì... Chỉ là một người bạn thôi, ba mẹ. Chưa có gì là chắc chắn cả. Khi nào con nhớ được hoàn toàn người ấy con sẽ kể cho ba mẹ nghe.

Ông Đạt gật gù trầm tĩnh nhưng trên gương mặt không giấu được nét nghĩ suy. Rồi ông nhìn con gái, đùa giọng:

- Thôi, con về phòng tắm rửa cho khỏe đi. Xong rồi, xuống cùng ăn cơm với ba mẹ.

Minh Phúc gật đầu nhoẻn môi cười rồi hôn ba mẹ mỗi người một cái. Cô đứng lên lấy túi xách của mình và hướng lên cầu thang về phòng. Ông bà Đạt nhìn theo dáng con gái với tình yêu thương và chút ngổn ngang phiền muộn trong lòng. Cả hai không biết nên vui hay buồn trước sự phục hồi dần trí nhớ của con. Mỗi người tự thầm hỏi không biết Phúc đã nhớ được những gì? Ý nghĩa lấp lửng trong câu nói của con làm cho ông bà lo lắng. Đau khổ của bậc cha mẹ là thấy con mình gặp bất hạnh thế này. Nhưng mong con phục hồi trí nhớ thì lại e sợ rằng quá khứ lại càng làm tổn thương con...

Minh Phúc mở cửa, cô lách người bước vào trong ánh sáng mờ đang sập xuống của màn đêm. Đèn phòng vẫn chưa thắp sáng, bóng tối giăng đầy gian phòng nhỏ của anh. Phúc bước đến phía góc phòng, cô đưa tay bật công tắc, ánh đèn vàng nhạt tỏa sáng gian phòng trong phút chốc. Phúc nhận ra Quân đang ở trên giường, dáng anh nằm yên như đang ngủ. Cô khẽ mỉm cười, lách đầu trong vẻ yêu thương rồi bỏ túi xách xuống bên bàn. Cô nhẹ bước đến gần anh hơn, quan sát và muốn chọc phá. Gương mặt anh lúc này thật đáng yêu. Phúc nhận ra anh có vẻ hiền hơn trong giấc ngủ.

Cô đưa tay nhẹ vén mái tóc lòa xòa trước trán anh, định nghịch đôi cánh mũi anh, nhưng bất ngờ ngay lúc ấy cô đã bị lôi ập xuống giường và cái thân thể to lớn của anh chọt choàng lên người cô với nụ hôn và tiếng cười thích thú.

Minh Phúc nhìn anh và cũng cười vì trò đùa bị lộ. Đôi phút xúc động, cô ngân ngơ hỏi anh:

- Đông Quân! Đây không phải là lần đầu tiên anh làm như thế với em phải không? Mình vẫn đùa với nhau như thế?

Đông Quân nhìn cô yêu thương, gật đầu đáp:

- Em thì vẫn thường hay đến trong những lúc anh đang ngủ thế này. Và bao giờ em cũng chọc phá anh để không cho anh ngủ.

Đôi mắt Phúc lướt qua gương mặt anh vuốt ve trìu mến, cô nhẹ giọng:

- Thật sự em không nhớ rõ ràng về những điều ấy, nhưng em cảm nhận được những hình ảnh quen thuộc này khi anh hôn em...

Đông Quân siết nhẹ đôi bờ vai cô, giọng anh nửa yêu thương nửa trêu chọc:

- Thế ra nụ hôn của anh là liều thuốc có thể làm em nhớ. Vậy thì anh muốn được giúp em bằng thật nhiều nụ hôn nữa quá!

Quân nhìn vào mắt cô, cười thật đầy ẩn ý, Phúc vội đẩy anh ra, sợ rằng anh sẽ làm thật, cô quá rõ sự ma mãnh làm liều của anh:

- Này, đừng có lợi dụng nhé, tên hư đốn!

Minh Phúc cười, điềm vào môi anh sau khi ngồi dậy được cùng anh. Quân nheo mắt ranh mãnh:

- Anh mà là tên hư đốn à? Anh định thử liệu pháp mới do em phát hiện ra đây chứ.

- Ý em không phải vậy, anh chàng tham lam ạ!

Quân cười cắn vào ngón tay dứ dứ của cô, rồi kéo cô lại anh ghì hôn cô, môi anh quấn môi cô cho đến khi môi cô hé mở đón nhận, đáp trả nụ hôn nồng nhiệt của anh trong sự đam mê đắm đuối. Cả hai say sưa trong hương vị ngọt ngào và cảm xúc diệu kỳ của nụ hôn mê đắm dành cho nhau. Phải một lúc sau, họ mới rời được môi nhau trong tâm trạng còn ngây ngất. Anh khẽ giọng nói bằng hơi:

- Này, bây giờ thì anh thấy hình như anh không còn được tỉnh. Có vẻ sự mất trí đang lây sang anh...

Cô khẽ cười bẽn lễn đánh nhẹ vào ngực anh:

- Em không đùa nữa đâu! Anh cứ thế này... em giận đấy.

Anh lấy lại hơi, khẽ trầm giọng:

- Không phải tại anh. Là do em cứ mãi đáng yêu quá đấy?

Cô vờ giận dỗi, thoáng giọng bên tai:

- Thế do em quyến rũ anh à?

Anh cười âu yếm, nhỏ rót vào tai cô:

- Tự bản thân em toát lên sự quyến rũ, chứ em không làm thế!

Rồi như sợ cô giận, anh vuốt nhẹ má cô, bày tỏ một tình yêu chân thành sâu lắng. Phút chốc, anh quay người đi lấy một vật gì đó đang giấu dưới gối nằm. Anh bảo cô nhắm mắt lại và khẽ giọng bên tai:

- Anh có vật này cho em. Anh mong rằng em sẽ thích nó...

Phúc im lặng không biết anh sẽ trao cô vật gì, rồi cô nhận ra anh đang đeo vào cổ cô một thứ... Cô mở mắt, nhận ra một sợi dây chuyền vàng lồng trong chiếc mề đai bằng ngọc. Phúc sờ nhẹ vào đây ngẩng nhìn anh với ánh mắt bất ngờ và nhận ra Quân cũng đang mỉm cười nhìn cô âu yếm. Anh cầm tay cô, giọng ấm áp nói:

- Em thích không? Đây là sợi dây chuyền ngày xưa ba anh đã tặng cho mẹ anh trong ngày cưới của hai người. Anh đã giữ nó rất lâu, xem như là một báu vật. Bây giờ anh muốn trao nó lại cho em, anh muốn em giữ nó thay anh.

Minh Phúc nhìn anh, vẻ cảm động. Cô nói:

- Đông Quân! Đây là vật kỷ niệm rất có ý nghĩa với anh. Anh thật sự muốn em giữ nó sao?

Anh gật đầu nhìn cô sâu lắng:

- Ừ. Anh muốn em giữ nó như giữ cả phần đời còn lại của anh. Em hiểu không?

Phúc nhìn sợi dây chuyền và mân mê chiếc mề đai ngọc trong vẻ xúc động long lanh nơi đáy mắt. Cô mỉm cười ngẩng nhìn anh, gật đầu. Niềm vui sướng hạnh phúc ngời trên gương mặt Phúc khi cô hiểu rằng cô thật sự quan trọng với anh, để anh có thể trao cô kỷ vật ý nghĩa này.

- Em yêu anh. Em sẽ giữ nó như giữ tình yêu của anh dành cho em.

Quân cảm động:

- Hẳn mẹ sẽ rất vui khi biết được anh đã tìm được người để gửi trao nó.

Phúc ngẩng nhìn anh lấp lánh niềm tin yêu và ngưỡng mộ:

- Anh yêu mẹ lắm phải không? Nghe anh nói, em nghĩ mẹ là người mẹ rất tuyệt vời.

Quân nhìn cô sâu lắng yêu thương, anh trầm giọng nói như kể:

- Mẹ anh đẹp lắm? Với anh, mẹ thật đẹp thật dịu hiền. Anh thích nhất là được mẹ ôm vào lòng mỗi khi đi ngủ. Ba khá nghiêm khắc, còn mẹ thì rất dịu dàng và hay che chở cho anh. Anh nhớ có lần anh bị ba đánh phạt, anh khóc chẳng bao nhiêu mà mẹ thì nước mắt ngấn dài. Mẹ dẫn anh vào trong thoa dầu mà không ngừng xuýt xoa như mẹ bị đánh đau vậy.

Phúc cười nhìn anh âu yếm:

- Xem ra mẹ thương anh quá! Hồi nhỏ chắc anh cũng hư lắm nên mới bị ba đánh.

- Chỉ là chút ngộ nghĩnh của trẻ con thôi. Em không biết chứ anh là niềm tự hào của ba mẹ đó!

- Nghe anh nói mà em cũng thấy yêu thích mẹ. Ước gì mẹ còn sống để em được làm...

Phúc chợt ngừng lại bẽn lẽn vì thấy mình sắp hớ lời. Cô định nói “em được làm dâu của mẹ” nhưng lại thôi vì mắc cỡ với anh.

- Để em làm gì hả? - Quân nhẹ cười muồn trêu cô.

Minh Phúc cả thẹn phát nhẹ tay vào ngực anh:

- Làm gì kệ em, anh hỏi chi?

Quân vẫn trêu trong giọng vui vẻ:

- Chứ không phải em muốn làm dâu của mẹ hả?

Phúc nguýt anh, cố che nỗi xấu hổ:

- Xí làm như anh có giá lắm vậy!

Anh cụng đầu vào cô cười âu yếm:

- Không có giá mà em được yêu sao!

Lại là cái nguýt của cô. Cô nắm mũi anh vắn vẹo cho bõ ghét. Rồi chợt ngã vào lòng anh, cô đổi giọng nói:

- Còn ba anh thế nào? Em không nghe anh nói đến ba anh. Ba có yêu anh như cách mẹ yêu anh không?

Đông Quân đưa mắt nhìn xa như nhớ lại những hình ảnh về người cha thân yêu. Giây lát, anh chợt thở ra nhẹ giọng nói trong sắc buồn:

- Ba anh nghiêm khắc lắm. Ba yêu nhưng muốn anh nên người nên lúc nào cũng uốn rèn nghiêm khắc. Mọi người ai cũng bảo anh giống ba, ngay cả tính tình cũng không khác ông mấy. Lúc nào bên ngoài cũng tỏ lạnh lùng nhưng bên trong thực ra rất nhiều tình cảm. Chỉ đến khi mẹ mất đi rồi, anh mới cảm nhận được hết tình yêu ba dành cho anh. Mỗi khi nhắc đến ba, anh lại thấy dâng lên trong lòng niềm yêu thương và kính trọng. Ba sợ anh gặp nhiều bất hạnh nên ba lấy thêm vợ khác nên ba quyết không đi thêm bước nữa. Trong lòng anh, ba là một hình mẫu tốt đẹp đáng kính để anh noi theo. Anh thần tượng ông như một anh hùng, tự hào về ông, hãnh diện vì mình có một người cha mạnh mẽ. Nhưng rồi dù không muốn, ba lại cũng bỏ anh mà ra đi như mẹ. Tai nạn của ba là một

ám ảnh không thể nào xóa được trong anh. Cuộc đời anh trở thành đen tối, anh hận, anh căm ghét, anh...

Giọng Quân chột đời sang hẳn học, bực tức, căm thù trong những lời cuối. Anh chỉ dừng lại khi nhìn vào mắt cô, nén tiếng thở dài và lắc đầu không muốn nói lời gì tiếp. Phúc nhìn vào mắt người yêu, cô không hiểu được những gì diễn biến trong anh nhưng cô cảm nhận được sự đau khổ giày vò của anh khi nhắc về người cha yêu dấu. Nỗi buồn như cũng xâm chiếm hồn cô khi nhìn gương mặt đau xót của anh. Phúc nhẹ áp tay vào bên má anh, khẽ giọng:

- Em xin lỗi đã khơi lại chuyện buồn của anh nữa rồi! Kể từ hôm nay, em sẽ không để anh cô đơn một mình nữa đâu. Em sẽ ở bên chăm sóc cho anh! Em hứa sẽ bù đắp cho anh tất cả những tình cảm mà anh thiếu thốn...

Đông Quân nhìn vào mắt người yêu với sự xúc động chân thành, anh ôm lấy người cô, vùi mặt mình vào sau mái tóc mượt mà trong mùi hương dễ chịu. Phúc nhẹ vuốt đầu anh, giọng cô khẽ âu yếm:

- Mồ côi cả cha lẫn mẹ ngay từ nhỏ hẳn anh đã chịu bao đau khổ vất vả lắm phải không? Em không tưởng tượng nổi anh đã sống thế nào trong hoàn cảnh ấy...

Quân lắc đầu thở dài, anh đôi giọng, nói:

- Anh không muốn nhắc về chuyện ấy nữa. Nó chỉ càng làm anh buồn và đau lòng thêm thôi. Có em ở bên anh giây phút này, thế là đủ.

Quân siết nhẹ bờ vai Phúc như muốn quên đi, khóa lấp đi nỗi buồn riêng của gia đình. Anh không muốn nhớ về cái quá khứ của anh, của gia đình anh hay gia đình cô trong phút giây hai người bên nhau như thế này nữa.

Phúc vuốt nhẹ bên má anh và không nói thêm lời nào. Cô lặng lẽ tựa vào vai anh như biểu hiện một sự vuốt ve quan tâm an ủi của cô dành cho anh...

Phúc cúi đầu im lặng trong cái không khí khó thở bao trùm cuộc nói chuyện của gia đình. Trước mặt cha giờ đây, cô giống như một phạm nhân đang chờ sự phán xét của phiên tòa. Phúc biết trước sau gì cha mẹ cũng biết cô tìm đến với Đông Quân và bây giờ cô đang phải ngồi đây trước cha mẹ để phân giải và không biết phải nghe hai người nói gì hay trách mắng? Về mặt nghiêm trang

của cha làm Phúc cảm thấy lo, nhưng cô tự nhủ không có gì phải sợ khi mà cô cũng muốn cha nói rõ ra sự thật.

Ông Đạt lúc này lên tiếng hỏi con:

- Ba muốn biết dạo này trí nhớ của con thế nào? Có phải ký ức đã trở về với con và con đã nhớ được những gì rồi, Phúc?

Phúc nhìn cha một lúc rồi khẽ giọng nói:

- Chỉ một phần trong đó thôi ba ạ. Có những điều con muốn nhớ nhưng vẫn chưa thể nhớ ra...

Ông Đạt nhìn con lặng lẽ trong một thoáng rồi mới nhẹ lời lên tiếng tiếp:

- Có phải hiện giờ con đang đi lại với một thanh niên tên Đông Quân phải không?

Phúc gật đầu thừa nhận rồi ngập ngừng đáp:

- Vâng. Con đã nhớ lại được một phần về anh ấy...

Ông Đạt thở dài, cố dần lòng, giọng ông trở nên có vẻ nghiêm khắc:

- Ba khuyên con không nên đi lại với con người ấy. Con chưa nhớ được tất cả, nên có những điều con không hiểu hết đâu...

Ông nhìn Phúc chờ đợi câu trả lời mà ông muốn nghe từ con gái. Phúc vẫn giữ im lặng như để suy nghĩ, như để tìm lời mở đầu cho câu nói của mình với cha. Cuối cùng, Phúc cũng lên tiếng:

- Thừa ba, nhưng con có những cảm giác mà con không thể nào làm lẫn được... Đó là con yêu anh ấy.

Ông Đạt trừng mắt nhìn Phúc, lắc đầu:

- Khi người ta chưa biết chắc được gì thì không nên sống bằng cảm tính được, con biết không?

Phúc nhìn cha ánh mắt hơi thất vọng, cô khẽ giọng buồn đáp:

- Nhưng lý trí lúc này lại chẳng giúp được gì cho con. Con không nhớ được gì. Con chỉ còn biết dựa vào những cảm xúc của mình thôi. Chính những cảm xúc đó đã giúp con nhận ra được những người con yêu thương, ví như là ba, là mẹ đó!

- Minh Phúc! Ba không biết phải giải thích sao với con. Ba chỉ muốn con biết rằng, đó là một người không tốt. Ba không muốn con liên hệ qua lại với nó nữa thôi.

Phúc nhìn ông Đạt với ánh mắt ngẩn ngơ:

- Con không hiểu gì cả, ba ạ. Nếu như ba mẹ không muốn con liên hệ gặp gỡ với người ấy thì tại sao ba mẹ lại không nói thẳng ra lý do với con. Mọi người dường như ai cũng muốn giấu con một điều gì đó. Và tại sao trước kia ba mẹ không bảo với con rằng đó mới chính là người con yêu?

Ông Đạt vẫn cố dịu giọng nói với con:

- Vì con đã quên tất cả, và ba mẹ nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn nếu không khơi lại cho con những điều đau khổ. Người đàn ông đó chỉ có thể làm khổ cho con thôi chứ không mang lại được gì cho con.

Phúc nhìn cha, cô nói trong giọng xúc động:

- Anh ấy bảo rằng anh ấy yêu con, và con cũng cảm nhận được điều đó.

Ông Đạt cao giọng nói:

- Đó mới chính là điểm yếu của con. Con chỉ sống trong cảm xúc của mình mà thôi. Con có biết được một điều rằng trước khi xảy ra tai nạn, con và người đó đã chia tay rồi không?

Phúc bất ngờ nhìn chằm chằm hai người khi nghe ba mẹ nói như thế:

- Chia tay ư? Sao lại có thể như thế? Sao... con không biết được điều này?

Đôi mắt của người cha dịu lại sau vẻ sừng sốt và có vẻ đau lòng của con gái. Ông nhẹ giọng nói như muốn cho con hiểu:

- Minh Phúc! Ba mẹ thương con nhiều lắm, con biết không? Vì thế ba mẹ luôn muốn con được hạnh phúc. Ba chọn Đình Nhân cho con vì ba biết Nhân là một con người tốt. Nhân nó yêu con và ba chắc một điều là nó có thể mang lại hạnh phúc cho con.

Phúc nhìn cha sâu lắng nỗi buồn, cô khẽ giọng:

- Con rất buồn ba mẹ ạ. Con không nhớ được nhưng mọi người dường như ai cũng không muốn giúp con nhớ lại. Ai cũng muốn ép buộc con, muốn con tin lời này lời kia là đúng. Ba mẹ muốn con vâng lời, bảo con nghe theo. Nhưng khi con muốn biết tại sao thì ba mẹ và mọi người lại đều né tránh. Yêu thương con mà lại bằng cách ấy đó sao?

Ánh mắt Phúc nhìn cha mẹ với câu hỏi đau đáu nỗi thất vọng khổ đau. Cô đứng lên quay bước về phòng sau khi buông ra lời xin lỗi:

- Con xin lỗi. Con thấy mệt và con muốn về phòng ngay...

Quân đưa mắt đăm đăm nhìn về phía Minh Phúc, quan sát từng cử chỉ của cô. Anh không hiểu trong lòng Phúc đang ẩn chứa những điều gì, sao cô cứ ngồi yên lặng thẫn thờ ra như thế. Quân cảm nhận nét buồn trên gương mặt người yêu. Về đăm chìm trong nghĩ suy của cô làm anh lo lắng:

- Em sao thế Minh Phúc? Có chuyện gì mà em cứ mãi im lặng với anh như thế?

Cuối cùng rồi Quân cũng không chịu đựng được sự yên lặng của cô, anh cất tiếng nhìn người yêu lo lắng.

Phúc vẫn thế, vẫn lặng thinh trong ánh mắt hướng nhìn xa xăm. Một lúc sau, cô khẽ lắc đầu với anh nhưng không nói.

Quân vẫn kiên nhẫn nhìn người yêu:

- Em có chuyện gì lo nghĩ? Hãy nói cho anh nghe. Anh không thể chịu đựng được thái độ cứ lặng thinh của em như thế.

Cuối cùng rồi Phúc cũng khẽ thở ra, cô nhìn anh, khẽ giọng:

- Anh có thật sự muốn nghe em nói không? Em nói ra rồi anh có như mọi người, cũng trốn tránh và không trả lời cho em những câu hỏi?

Bàn tay Quân khẽ nắm đôi bàn tay cô, anh nhìn cô với ánh mắt lạ:

- Em sao thế? Em không tin anh sao?

Phúc đáp với ánh mắt buồn:

- Em muốn tin anh. Nhưng em biết được anh đã nói dối em... Anh nói dối em, tại sao vậy?

Ánh mắt anh không giấu được sự ngạc nhiên, anh khẽ giọng hỏi:

- Chuyện gì thế, Minh Phúc? Anh đã làm gì sai để em giận?

Phúc lặng nhìn vào mắt anh một thoáng, cô muốn tìm một chút gì đó niềm tin trong cô ở nơi anh. Rồi khẽ giọng thật buồn, cô nói:

- Anh đã không thành thật với em. Mọi việc nghiêm trọng hơn nhiều... Chúng mình đã chia tay nhau trước khi tai nạn xảy ra với em. Thế mà anh bảo với em rằng anh và em chỉ cãi nhau thôi và không có gì quan trọng!

Quân nhìn cô, khẽ thở ra và chột hiệu. Anh siết lấy bờ vai cô, giọng nhẹ âm thầm sâu lắng:

- Điều đó làm cho em không vui phải không? Em nghĩ rằng anh đã nói dối?

Quân im lặng một phút để nhìn vào mắt cô, muốn cô phải tin tưởng. Rồi anh tiếp:

- Minh Phúc! Anh không nói với em bởi vì anh biết rõ đó không phải là lời chia tay thật sự của hai đứa mình. Anh và em thật sự không ai muốn hai đứa phải chia tay. Trong lúc chúng ta cãi nhau, cả hai không tránh được sự nóng giận. Mình nói lời chia tay trong lúc không ai giữ được bình tĩnh trong lòng. Đó chỉ là lời nói trong phút giận dữ thôi, em hiểu không? Anh yêu em và chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ chia tay em.

Phúc khẽ thở dài cúi đầu im lặng. Cô không đáp lời Quân và cũng không biết phải nói với anh thế nào. Cô đã không nhớ được gì! Cô chỉ còn biết hoặc tin vào anh, hoặc không tin anh tùy vào cảm xúc mách bảo và tình yêu của cô dành cho anh đó.

Thái độ của Phúc làm Quân nghe buồn trong dạ. Anh trầm giọng kém vui:

- Minh Phúc! Có phải em hối hận vì đã yêu anh không?

Đôi mắt cô ngẩng nhìn anh trong thoáng hệt hững, cô cất giọng buồn:

- Em hối hận vì yêu anh ư? Em có nhớ gì đâu để hối hận hay không hối hận! Em chỉ biết cảm xúc của em hiện giờ thôi. Em thấy buồn vì có cảm giác anh đã lừa dối em. Em muốn tin anh, muốn anh nói với em những lời vừa nói kia đó là lời thật.

Quân khẽ chớp mắt thở dài, cố nén nỗi buồn, giọng trầm trầm nói:

- Anh không lừa dối em. Em hãy nhớ đến cảm xúc mà em đã có với anh. Nó đã nói lên điều gì kia chứ? Đó là em vẫn yêu anh. Anh biết là em yêu anh và em sẽ trở lại với anh thôi, khi mà tất cả giận hờn đã đi qua hết, Phúc ạ.

Phúc nhẹ cười buồn:

- Anh quá tự tin! Em tự hỏi, có phải vì thế mà em đã yêu anh không? Nhưng dù bất cứ lý do gì thì anh cũng không được giấu em như thế chứ! Em không biết

chuyện cãi nhau giữa anh và em là gì, để đến nỗi cả hai phải nói lên lời chia tay? Điều đó hẳn là quan trọng lắm.

Bàn tay Quân khẽ áp vào má cô, giọng anh ảm trầm lên tiếng:

- Minh Phúc! Anh không muốn nhắc đến chuyện cũ nữa. Chuyện buồn này mình dừng lại ở đây được không em? Anh không muốn nhắc lại những đau khổ như trước kia, rồi lại khơi cho em nỗi đau của quá khứ.

Ánh mắt Phúc nhìn anh sâu lắng, rồi chột mím môi, giọng cô trở nên cương quyết:

- Cho dù đau khổ thế nào em cũng muốn biết! Cũng phải biết, Đông Quân ạ.

Quân bắt đầu khó chịu, giọng anh nhỏ lại cố kìm nén:

- Thôi được! Nhưng nếu em muốn biết thì em có thể hỏi lại ba em. Gia đình của em sẽ nói rõ cho em biết. Anh không có gì để nói với em.

Ánh mắt Phúc lộ vẻ đầy thất vọng, cô lắc đầu nói trong vẻ oán hờn:

- Em rất buồn, Đông Quân! Em không hiểu vì sao mỗi khi nhắc đến ba em, nói về ba em, anh lại nói bằng giọng như thế!

Quân thở ra, ánh mắt anh lộ vẻ lạnh lùng và khô cứng. Anh nói:

- Nó là thế đấy! Chưa bao giờ ba em nói những lời tốt đẹp về anh. Ông ấy chẳng bao giờ thích anh và đó chính là lý do để cho ông không muốn anh và em yêu nhau, Phúc à. Trong cảm nghĩ của em hiện giờ, có phải anh cũng giống như những gì ba em nói với không? Có phải em đang thất vọng về anh không? Và anh không còn xứng đáng để được em yêu nữa?

Phúc lộ nét giận lên gương mặt, cô hỏi anh với vẻ đau khổ và trách móc:

- Tại sao vậy chứ? Tại sao anh cứ mãi hằn học khi nói về ba em như thế? Em không bao giờ có ý nghĩ cho rằng anh không tốt, anh không yêu em! Cho dù ba em có nói gì anh đi nữa thì ông ấy vẫn là ba của em kia mà. Sao anh không nhượng bộ ông ấy? Sao cứ mãi chống đối lại, như thế có ích lợi gì cho mình đâu chứ?

Quân bực tức, bắt đầu lớn giọng nói cùng cô:

- Anh không hiểu tại sao bất cứ lúc nào em cũng muốn bênh vực cho ba em? Anh ghét em, thù em vì chuyện đó. Lúc nào lời của ông, em cũng cho là đúng. Còn lời của anh nói chẳng có chút giá trị gì trong em cả. Đúng vậy không?

Phúc lắc đầu chào chua:

- Em chưa bao giờ xem nhẹ lời nói của anh. Nhưng không vì thế mà em cho phép anh nói ra những lời không hay với em như thế. Em muốn anh và ba em phải thông cảm, phải hiểu nhau nếu như giữa hai người có điều gì đó phiền lòng nhau.

Quân đáp lời Phúc trong giọng giận dữ, trách móc:

- Ba em ghét anh và em thì luôn luôn nghe theo lời ông ấy. Vậy thì em cứ nghe ba em nói mà ghét anh luôn đi. Như thế cũng không sao với anh cả.

Cô nhìn anh giây lát, mắt đượm buồn, lẩn nõi xót xa:

- Vâng. Em sẽ ghét anh nếu như anh cứ nói về ba em mãi như thế.

Quân hít hơi sâu cố kìm nén lại cơn giận dữ của mình. Anh khẽ nói:

- Minh Phúc! Anh yêu em! Nhưng anh không thể không nói thù ghét ba em cho đến cuối cuộc đời này! Những gì ẩn chứa trong cuộc đời của anh, em hoàn toàn không hiểu được đâu. Em sẽ không biết tại sao anh sống thế này, anh trở thành con người thế này là vì ai.

Phúc nhìn anh vẻ căm giận và đau đớn, cô nói:

- Phải! Em không hiểu anh, không hiểu quá khứ anh vì em chẳng là gì đáng để anh thổ lộ. Nhưng có một điều em hiểu được đấy! Em hiểu vì sao em ra nông nỗi này. Đó chính là vì sự thù ghét ba em của anh nên em mới ra thế này. Chính là vì sự thù hằn khôn kiếp của hai người đã khiến em đau khổ mà muốn quên đi chính con người mình đó. Đúng không? Giờ đây anh và ba em còn muốn làm gì nữa? Chẳng lẽ cả hai muốn dẫn vật em chết đi, lúc ấy hai người mới vừa lòng ư?

Quân im lặng cúi mặt không đáp lời nào. Anh thấy đau trong lòng khi để cô phải cất lên những lời đó. Nhưng anh chẳng biết phải làm sao. Không biết phải làm sao... Một lúc lâu sau, Quân trầm giọng lên tiếng:

- Minh Phúc! Anh xin lỗi em, anh đã bảo là chúng mình không nên nói chuyện này nữa mà. Anh yêu em! Có lẽ anh nóng tính quá, vì trong lòng anh không được thoải mái. Mọi người có thể không hiểu anh, còn em thì phải hiểu. Em phải biết anh yêu em và không bao giờ muốn làm em đau khổ...

Phúc khẽ hít sâu, cố dần cơn xúc động đang sắp dâng trào nơi khóe mắt, cô nói trong nghẹn ngào:

- Em yêu anh. Em chỉ đang quá bối rối trong lòng. Không phải em bối rối vì đã trót yêu anh, mà vì em đang gặp khó xử với ba. Anh có biết em đã gây cãi với ba em? Vì anh mà em cãi lời ba, làm gia đình không ai vui cả...

Một giọt nước mắt chọt lăn dài xuống má cô gái. Quân khẽ lau đi giọt nước mắt long lanh đó trên má cô mà lòng đầy hối hận:

- Lỗi là do anh. Lẽ ra anh phải biết trước tình cảm của mình không nhiều hy vọng. Lẽ ra anh không nên yêu em, để rồi gây khổ cho em!

Cô lắc đầu nhìn anh:

- Em không muốn anh hay em nói lời hối hận vì mình đã yêu nhau. Em tự nguyện yêu anh thì không có gì hối tiếc.

Quân khẽ ôm cô vào lòng siết nhẹ, anh nghe lòng xúc động trước tình cảm nồng nhiệt cô dành cho anh. Quân trầm giọng nói:

- Có lẽ ba em đã đúng khi nói về anh. Anh chẳng có gì cho em, sự nghiệp của anh chưa có gì gọi là thành tựu. Một mái ấm gia đình chẳng biết bao giờ anh xây dựng được cho em.

Ánh mắt Phúc nhìn anh sâu lắng, giọng cô trở nên tha thiết:

- Em không cần anh giàu có nổi tiếng. Tất cả không quan trọng nếu như thiếu vắng tình yêu của anh. Em chỉ cần anh yêu em thôi. Điều em lo nghĩ là anh dối lừa em, anh không yêu em như em đã dành trọn tình cảm cho anh.

Quân nhìn Phúc, chọt đau xót, giọng anh nhỏ đi như bị tổn thương:

- Em nghi ngờ tình yêu của anh ư? Em cho rằng anh dối lừa em sao?

- Em không biết - Phúc lắc đầu, ánh mắt cô ngẩn ngơ xúc động nói như không ra hơi. Cô tiếp lời - Em chỉ mong sao tất cả những gì anh làm cho em đều xuất phát từ tình yêu chân thật. Ba em bảo anh là người không tốt. Anh lợi dụng sự nghiệp ba đang có để nhằm vào đó mà yêu em. Nhưng em không nghĩ vậy...

Anh nhìn cô giây lát, mắt đờm buồn lẫn nỗi xót xa:

- Vì lời ba em nói, thế là em đã thất vọng về anh? Em thấy anh không xứng đáng để em yêu, đúng không?

- Em chưa bao giờ có ý nghĩ đó, dù chỉ là một mảy may. Em không thất vọng, không hề nghĩ điều đó sẽ tổn hại đến danh dự của em. Em chỉ muốn hiểu về người em yêu. Càng yêu anh, em càng muốn biết về anh. Em muốn anh nói với em, anh đúng là một người tốt. Em đau lòng lắm khi ba nói về anh như thế...

Giọng nói như tắc nghẽn lại ở câu nói sau cùng, Phúc nhìn anh bằng ánh mắt buồn. Quân nhẹ vuốt má người yêu, cố dần lòng xúc động:

- Em không sợ anh lừa dối em ư? Anh có thể nói tốt về anh để thuyết phục em tin. Nhưng quả thật anh không phải là người hoàn hảo. Anh không tốt như

em nghĩ. Chỉ duy có một điều anh có thể đảm bảo, anh không lừa dối khi nói yêu em.

- Anh nói thế là em tin rồi! Chỉ cần anh thật lòng yêu em, thế là đủ!

Ánh mắt Quân tràn đầy vẻ xúc động như nuốt từng lời êm dịu của cô. Quân cúi xuống để môi anh quyện lấy môi cô trong nụ hôn mãnh liệt. Vị ngọt môi hôn hòa vào nhau làm con người quên đi khổ đau giận hờn trước đó, nhường lại cho cơn mê say đắm đuối dâng cuộn trong lòng.

Quân rời môi cô trong ánh mắt nồng nàn mê đắm, anh khẽ cất giọng tha thiết:

- Anh không biết anh có phải là người tốt không. Anh chỉ muốn nói với em một điều, là dù anh không còn cha mẹ, không có sự khuyên bảo giáo dục như bao đứa trẻ khác, nhưng anh chưa bao giờ để mình làm một điều gì đó tổn hại đến người khác, chưa bao giờ anh là một kẻ ham lợi để hại bất cứ ai.

Đôi mắt Phúc lướt nhìn qua gương mặt anh, giọng cô dịu dàng nhưng đầy khản thiết:

- Em tin anh. Nhưng những gì ẩn chứa sau con người anh, em hoàn toàn không biết. Quá khứ của anh là gì? Tại sao anh lại không thích ba em như thế?

Quân thở dài, anh vuốt mặt ngoảnh đi nói:

- Anh đã nói rồi, quá khứ của anh là những chuyện không may mắn, anh không muốn chúng mình nhắc đến nữa.

Phúc nhìn anh, thở dài, cô cất giọng nói:

- Em thật không hiểu, mọi người cứ tiếp tục giấu em đi. Nhưng rồi em sẽ tìm ra được cái điều em muốn biết. Em nhất định sẽ tìm được nó.

Quân lặng thinh, anh chỉ siết nhẹ bờ vai cô như muốn tìm chút bình yên. Anh không thể đáp ứng được cô, anh cũng không thể nào ép buộc cô phải nghe theo lời anh nói. Tất cả là số mệnh! Cứ mặc số mệnh muốn cuốn trôi hai người đi đâu thì đi...